

RÁBA GYÖRGY

Kései Attila

A semmi ágán keresi
vétlen abban mi bűne
hona pucér az öl üres
vetemedett arcon a száj
mássalhangzani néma

Terem-e még a bevetetlen
ropog-e patyolat vasárnap
nem szabadságot csak menekvést
hozzátévedt majmaival
áhítózó rabcsapatának

Sín elé áradj szappanosvíz
csaholjátok vert ebek vissza
eszméljen föl a keresése
fogódzni az igazi ág volt
hogy földlakónak itt marassza

BAKA ISTVÁN

Isten fűszála

József Attila emlékének

Nézem, ahogy a nyári alkonyat
piros tehénnyelve elnyalja a
fény sötömbjét, és lassan rám tapad
cserepes ajkakkal az éjszaka.

Micsoda szomjat kell majd oltanom
a véremmel! Ostoba, hogy hihettem,
hogy én vagyok e világ szomja, — most
látom már: félhold-szarvat hord az Isten,

a patanyomában összegyűlt az esővíz
a tenger, kérődzése ritmusára
váltakozik a nappal és az éj, s mint
vakondtúrásra, lép egy-egy világra.

Nem tudtam én, hogy nyáluszályaként
leng a Tejút . . . De most mindent megérték.
Sötét van, és Isten fűszála, én,
ringok puha alsóajkán az éjnek.

TÓTH ERZSÉBET

Hazatérés

Az újabb szerelmek már a kertkapuig sem érnek,
de ebben a szobában
egy magam ácsolta kereszt alatt ülök,
gyönyörű anarchiában,
itt még elképzelt arcom uralkodik,
csitít, megágyaz, lefektet, kérlel:
hogyan az aranyvasárnapi rongyokat kipihenjem,
madarakkal lövöldöz rám,
hintával röpit a húsvéti bokrok fölé
hogyan éljek, esőket ígér
hogyan lemoshatok magamról minden nyálat,
ígéri Anyám küszöbét, ahonnan
virágzástól vetkőzésig nézhetem a fákat,
és megszégyenítem a márványasztalokat,
visszaadom a rózsaszírommal töltött palacsintát,
és mint az aratók, a térdemről ebédelek,
és ha gerinctelen, sivatagi csöndben,
mint egy kövér tábornok kitüntetései
unatkoznak a csillagok,
és fehér botok türelme, óvatossága kérdezi:
minek itt látni?
én összeszedem a törött gyémántokat,
hiába gyöngült el papír-röntgenben a kezem,
az elcserélhető életek helyébe
fekete csontommal rajzolom magam,
tudom, titokban kell növekedni,
mert ravasz a tél is, ravasz a nyár is,
mert gyilkosunk előbb megfürdik hajunkban,
előbb kicsalja tőlünk a májusi illatokat,
de nincs más takaróm, csak szempillám fedezéke,
hát halkabbra fogom a dobogást,
és mint egy halott költő, nyugodtan kérdem:
kellene a szívem iránytűnek?